

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1169/2015
04.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Д.М. из Б., чији је пуномоћник М.К., адвокат из К., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Крагујевцу, Управа за ванредне ситуације у Крагујевцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1984/14 од 27.01.2015. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1984/14 од 27.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу, Судске јединице у Аранђеловцу П1 1546/11 од 14.11.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да му на име неисплаћене накнаде зараде у периоду од 09.05.2008. године до 09.05.2011. године, по основу коришћења годишњег одмора исплати укупно 14.419,54 динара, у појединачним месечним износима са припадајућом законском затезном каматом на појединачне месечне износе, а све ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана је тужена да му на име неисплаћене накнаде зараде у периоду од 09.05.2008. године до 09.05.2011. године на име плаћеног одсуства исплати 514,78 динара са законском затезном каматом почев од 26.10.2009. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка од 140.720,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1984/14 од 27.01.2015. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавеже тужена да му на име разлике неисплаћене накнаде зараде за период од 09.05.2008. године до 09.05.2011. године по основу коришћења годишњег одмора исплати укупно 14.419,54 динара, у појединачним месечним износима са законском затезном каматом на појединачне месечне износе, а све ближе одређено изреком, те је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавеже тужена да му на име неисплаћене накнаде зараде за период од 09.05.2008. године до 09.05.2011.

године по основу коришћења плаћеног одсуства исплати 514,78 динара са законском затезном каматом почев од 26.10.2009. године, а свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, ... 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), а у вези члана 23. став 3. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Наиме, правноснажна другостепена одлука која се побија ревизијом донета је 27.01.2015. године. Закон о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), ступио је на снагу 31.05.2014. године, односно пре правноснажног окончања поступка у овој правној ствари.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Тужба у овој правној ствари поднета је 05.05.2011. године, ради накнаде штете. Вредност предмета спора која је означена у тужби је 24.000,00 динара. Поднеском од 12.09.2011. године, тужилац је преиначио тужбу и тражио исплату од укупно 30.000,00 динара. Поднеском од 24.01.2012. године, тужилац је тражио исплату од укупно 18.452,84 динара, те је поднеском од 02.04.2012. године преиначио тужбу и тражио исплату од укупно 19.860,12 динара.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 439. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа, па ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

У конкретном случају, иако тужилац тражи заштиту права из радног односа, не ради се о парници из радних спорова у смислу члана 439. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите је исплата разлике зараде, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је 14.934,32 динара, што на дан подношења односно преиначења тужбе представља динарску противвредност од 133,92 евра.

Имајући у виду да побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан

подношења односно преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**